

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
JEAN RICHARD DE LA TOUR
prednesené 11. februára 2021¹

Vec C-648/20 PPU

**Svishtov Regional Prosecutor's Office
proti
PI**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Westminster Magistrates' Court (Okresný súd Westminster, Spojené kráľovstvo)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Naliehavé prejudiciálne konanie – Justičná spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Vnútroštátny zatykač a európsky zatykač vydané prokuratúrou členského štátu – Účinná súdna ochrana – Neexistencia súdneho preskúmania v členskom štáte vydávajúcom zatykač pred odovzdaním vyžiadanej osoby do tohto členského štátu – Právo na slobodu – Články 6 a 47 Charty základných práv Európskej únie“

I. Úvod

1. Medzi členskými štátmi existujú značné rozdiely v postupoch týkajúcich sa vydávania európskeho zatykača, najmä pokiaľ ide o orgány určené ako „súdny orgán vydávajúci zatykač“ a „vykonávajúci súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 a 2 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi², zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009³. Rozdiely existujú aj v prípade opravných prostriedkov zavedených členskými štátmi s cieľom umožniť osobám, na ktoré bol vydaný európsky zatykač, napadnúť na súde podmienky vydania tohto európskeho zatykača, ako aj vnútroštátne rozhodnutie, na ktorom je tento zatykač založený.

¹ Jazyk prednesu: francúzština

² Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34.

³ Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24, ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“. Pozri, pokiaľ ide o prehľad týchto rozdielov, správu Komisie Európskemu parlamentu a Rade z 2. júla 2020 o vykonávaní rámcového rozhodnutia Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi [COM(2020) 270 final, najmä s. 5 a 6]. Pokiaľ ide o súdne orgány vydávajúce zatykač, z tejto správy vyplýva, že „v polovici členských štátov sú jediným orgánom príslušným na vydanie európskeho zatykača súdy alebo sudcovia. Len v niekoľkých členských štátoch je vydávanie európskeho zatykača výhradne v právomoci prokuratúry. Niekoľko členských štátov určilo ako vydávajúce orgány súdy aj prokuratúry. Navyše niektoré z týchto členských štátov určili rôzne orgány v závislosti od fázy trestného konania (napr. pred obžalobou a po nej alebo predsúdne a súdne konanie) alebo od účelu európskeho zatykača (trestné stíhanie alebo výkon trestu). ... Niekoľko členských štátov určilo jeden vyhradený orgán (napr. generálnu prokuratúru)“ (s. 6). Pokiaľ ide o vykonávajúce súdne orgány, v tej istej správe sa uvádza, že „ako príslušné vykonávajúce orgány veľká väčšina členských štátov určila súdy (napr. odvolacie súdy, okresné súdy, najvyššie súdy) alebo sudcov. ... Niekoľko členských štátov určilo ako príslušný orgán prokuratúru. Menší počet členských štátov určilo súdy aj prokuratúry. Niektoré členské štáty určili jeden vyhradený orgán (napr. generálnu prokuratúru alebo najvyšší súd)“ (s. 6). Pozri rovnako, pokiaľ ide o podrobnejší prehľad príslušných orgánov a postupov členských štátov, *Questionnaire on the CJEU's judgments in relation to the independence of issuing judicial authorities and effective judicial protection – Updated compilation of replies and certificates*, Eurojust, 7. júna 2019 (revidovaný 12. marca 2020), dostupný na tejto internetovej adrese: <https://www.eurojust.europa.eu/questionnaire-cjeus-judgments-relation-independence-issuing-judicial-authorities-and-effective-0>.

2. V konfrontácii s rozmanitosťou týchto procesných systémov sa Súdny dvor zameral na vypracovanie judikatúry zdôrazňujúcej súdnu povahu orgánov vydávajúcich zatykač a vykonávajúcich orgánov, ktoré majú spolupracovať v rámci postupu odovzdávania osôb založeného na rámcovom rozhodnutí 2002/584.⁴

3. Súdny dvor prijal výklad, podľa ktorého tieto súdne orgány netvoria výlučne sudcovia alebo súdy, ale v širšom zmysle aj orgány, ktoré sa podieľajú na výkone trestného súdnictva členského štátu vydávajúceho zatykač alebo vykonávajúceho členského štátu, ako sú napríklad členovia prokuratúry, čím pripustil, že toto rámcové rozhodnutie oprávňuje členské štáty zaviesť rôzne postupy vedúce k vydaniu alebo vykonaniu európskeho zatykača.

4. Z judikatúry Súdneho dvora však tiež vyplýva, že miera voľnej úvahy, ktorou disponujú členské štáty, musí byť uplatňovaná v súlade s požiadavkami účinnej súdnej ochrany osôb, na ktoré bol vydaný európsky zatykač, keďže tento zatykač môže zasahovať do práva na slobodu zaručeného článkom 6 Charty základných práv Európskej únie⁵.

5. V každej veci, ktorá mu je predložená, musí teda Súdny dvor overiť, či predmetný procesný systém vedie k vyváženému zosúladeniu medzi právom na účinnú súdnu ochranu osôb, na ktoré bol vydaný európsky zatykač, a účinnosťou systému odovzdávania osôb zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584.

6. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania nastoľuje v podstate otázku, či je s týmto rámcovým rozhodnutím zlučiteľný procesný systém, podľa ktorého v prípade, že európsky zatykač a vnútroštátne súdne rozhodnutie, na ktorom je tento zatykač založený, prijíma prokurátor v prípravnom konaní trestného konania, k jedinému súdnemu preskúmaniu týchto rozhodnutí v členskom štáte vydávajúcom zatykač môže dôjsť až po odovzdaní vyžiadanej osoby do tohto členského štátu.

7. V týchto návrhoch vysvetlím dôvody, pre ktoré sa domnievam, že takýto procesný systém nespĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany.

II. Právny rámec

A. Rámcové rozhodnutie 2002/584

8. Článok 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, nazvaný „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“, stanovuje:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia.

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 [ZEÚ].“

4 Pozri rozsudok z 24. novembra 2020, Openbaar Ministerie (Falšovanie listín) (C-510/19, EU:C:2020:953, bod 29).

5 Ďalej len „Charta“.

9. Článok 6 ods. 1 a 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovuje:

„1. Vydávajúci súdny orgán bude súdny orgán vydávajúceho členského štátu [Súdny orgán vydávajúci zatykač bude súdny orgán členského štátu vydávajúceho zatykač – *neoficiálny preklad*], ktorý je oprávnený vydať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu.

...

3. Každý členský štát bude informovať Generálny sekretariát Rady o príslušnom súdnom orgáne podľa svojich právnych predpisov.“

10. Článok 8 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Obsah a forma európskeho zatykača“, v odseku 1 písm. c) stanovuje:

„Európsky zatykač obsahuje nasledujúce informácie stanovené v súlade s formou, obsiahnutou v prílohe:

...

c) dôkaz o vykonateľnom rozsudku, zatykači alebo inom vykonateľnom súdnom rozhodnutí s rovnakým účinkom, ktoré spadá do rozsahu článkov 1 a 2.“

11. Uvedené rámcové rozhodnutie obsahuje v prílohe osobitný formulár, ktorý súdne orgány vydávajúce zatykač musia vyplniť uvedením konkrétne požadovaných informácií.⁶ Kolónka b) tohto formulára týkajúca sa „rozhodnuti[a], z ktorého zatykač vychádza“, v bode 1 odkazuje na „zatykač alebo súdne rozhodnutie s rovnakým účinkom“.

B. Bulharské právo

12. Rámcové rozhodnutie 2002/584 prebral do bulharského práva zákon za ekstradiciata i evropeiskata zapoved za arrest (zákon o vydávaní osôb a európskom zatykači, ďalej len „ZEEZA“)⁷, ktorého § 37 formuluje ustanovenia o vydaní európskeho zatykača takmer rovnako ako článok 8 tohto rámcového rozhodnutia.

13. Podľa § 56 ods. 1 bodu 1 ZEEZA má v prípravnom konaní trestného konania právomoc vydať európsky zatykač na obvineného prokurátor. V tomto štádiu trestného konania bulharská právna úprava nestanovuje možnosť súdu zúčastniť sa na vydaní európskeho zatykača alebo preskúmať platnosť tohto zatykača, a to ani pred, ani po jeho vydaní.⁸

14. Podľa § 200 Nakazatelno procesualen kodex (Trestný poriadok, ďalej len „NPK“) v spojení s § 66 ZEEZA možno európsky zatykač napadnúť iba opravným prostriedkom na nadriadenom orgáne prokuratúry.

15. Vzatie trestne stíhanej osoby do vyšetrovacej väzby v prípravnom konaní trestného konania upravuje § 64 NPK.

16. Podľa § 64 ods. 1 NPK „vzatie do vyšetrovacej väzby v prípravnom konaní nariadi príslušný prvostupňový súd na návrh prokurátora“.

⁶ Pozri najmä rozsudok zo 6. decembra 2018, IK (Výkon doplňujúceho trestu) (C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 49 a citovaná judikatúra).

⁷ DV č. 46 z 3. júna 2005.

⁸ Naproti tomu, ako uvádza vnútroštátny súd vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, v konaní pred súdom má právomoc vydať európsky zatykač príslušný súd.

17. V súlade s § 64 ods. 2 NPK môže prokurátor nariadiť zadržanie obvineného na najviac 72 hodín na účely jeho predvedenia na súd, ktorý je príslušný rozhodnúť o prípadnom vzatí do vyšetrovacej väzby. Práve opatrenie prijaté prokurátorom podľa tohto ustanovenia slúži ako základ európskeho zatykača, ktorý v prípravnom konaní trestného konania vydáva tiež prokurátor.

III. Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

18. Konanie na Westminster Magistrates' Court (Okresný súd Westminster, Spojené kráľovstvo) sa týka európskeho zatykača, ktorý vydala Rajonna prokuratura Svištov (prokurátor Oblastnej prokuratúry Svištov, Bulharsko) 28. januára 2020 s cieľom odovzdať PI, bulharského štátneho príslušníka, do Bulharskej republiky na účely trestného stíhania za krádež, ktorej sa mal dopustiť 8. decembra 2019. Dňa 11. marca 2020 bol PI na základe tohto európskeho zatykača zatknutý v Spojenom kráľovstve a vzatý do väzby až do doby jeho odovzdania.

19. V rámci konania vo veci samej PI namieta proti vykonaniu európskeho zatykača, ktorý bol vydaný na jeho osobu, pričom tvrdí, že bulharská právna úprava nezabezpečuje dvojúrovňovú ochranu, ktorá musí byť zaručená osobám, na ktoré je vydaný európsky zatykač. V tejto súvislosti sa PI odvoláva na judikatúru Súdneho dvora vyplývajúcu z rozsudkov z 27. mája 2019, OG a PI (Prokuratúry Lübeck a Zwickau)⁹, a z 27. mája 2019, PF (Generálna prokuratúra Litvy)¹⁰, na ktoré nadväzujú rozsudky z 12. decembra 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúry Lyon a Tours)¹¹, a z 12. decembra 2019, Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku)¹².

20. V bulharskom práve môže prokurátor na základe § 64 ods. 2 NPK nariadiť opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody na najviac 72 hodín, ktoré môže následne slúžiť ako základ pre vydanie európskeho zatykača týmto prokurátorom. PI tvrdí, že v žiadnom z týchto prípadov nie sú chránené základné a procesné práva vyžiadanej osoby tým, že by podliehali súdnemu preskúmaniu, a rovnako ani v súvislosti s primeranosťou daného opatrenia. Hoci opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody predstavuje vnútroštátny zatykač, nepodlieha žiadnemu súdnemu preskúmaniu v členskom štáte vydávajúcim európsky zatykač pred prípadným odovzdaním vyžiadanej osoby tomuto členskému štátu. Podľa PI navyše ani európsky zatykač nepodlieha žiadnemu súdnemu preskúmaniu, a to ani pred odovzdaním vyžiadanej osoby, ani po ňom.

21. Na vnútroštátnom súde prokurátor Oblastnej prokuratúry Svištov naopak tvrdil, že záujmy dotknutej osoby sú vždy chránené prostredníctvom účasti obhajcu, ktorý koná v jej prospech. Rozhodnutie o vydaní európskeho zatykača je podľa neho založené na opatrení zahŕňajúcom pozbavenie osobnej slobody prijatom na základe § 64 ods. 2 NPK, ktoré vyžaduje, aby bola táto osoba po odovzdaní predvedená na súd v členskom štáte vydávajúcim zatykač, a to na účely potvrdenia alebo nahradenia opatrení na zatknutie a zadržanie. Po odovzdaní má dotknutá osoba alebo jej právny zástupca právo vzniesť na tomto súde námietky, pokiaľ ide o jej ponechanie vo väzbe. Bulharský systém je teda podľa tohto prokurátora v súlade s rámcovým rozhodnutím 2002/584 a judikatúrou Súdneho dvora, pretože zabezpečuje dvojúrovňovú ochranu vyžadovanú týmto rozhodnutím.

22. Vnútroštátny súd sa vzhľadom na dva pred ním obhajované postoje pýta, či je zabezpečená dvojúrovňová ochrana práv vyžiadanej osoby, ako je požadovaná judikatúrou Súdneho dvora, v prípade, že tak európsky zatykač, ako aj vnútroštátny zatykač, na ktorom je tento európsky zatykač založený, vydáva prokurátor a pred odovzdaním vyžiadanej osoby do členského štátu, ktorý vydal

⁹ C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456.

¹⁰ C-509/18, EU:C:2019:457.

¹¹ C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, ďalej len „rozsudok Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúry Lyon a Tours)“, EU:C:2019:1077.

¹² C-625/19 PPU, ďalej len „rozsudok Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku)“, EU:C:2019:1078.

zatykač, neexistuje žiadna možnosť preskúmania týchto rozhodnutí súdom. Vnútroštátny súd v tejto súvislosti uvádza, že podľa bulharského práva sa vnútroštátne opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody ani európsky zatykač nezakladajú na rozhodnutí súdu a nemožno ich napadnúť opravným prostriedkom na súde v členskom štáte vydávajúcim zatykač pred odovzdaním vyžiadanej osoby do tohto členského štátu.

23. Podľa vnútroštátneho súdu je situácia v Bulharsku odlišná od situácie v iných prípadoch, ktoré boli doteraz predložené Súdnemu dvoru na rozhodnutie, a to v tom zmysle, že pred odovzdaním osoby neexistuje vo vzťahu k vnútroštátnemu zatykaču alebo európskemu zatykaču žiadna možnosť zapojenia súdu a že neexistuje ani možnosť súdneho preskúmania rozhodnutia prokurátora o vydaní európskeho zatykača.

24. Za týchto okolností Westminster Magistrates' Court (Okresný súd Westminster) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Ak sa žiada o odovzdanie požadovanej osoby na účely trestného stíhania a rozhodnutie o vydaní príslušného vnútroštátneho zatykača a rozhodnutie o vydaní európskeho zatykača vydá pred odovzdaním prokurátor bez akejkoľvek účasti súdu, je požadovanej osobe poskytnutá dvojúrovňová ochrana predpokladaná Súdnym dvorom v rozsudku z 1. júna 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385), ak:

- a) účinok vnútroštátneho zatykača je obmedzený na zadržanie fyzickej osoby najviac na 72 hodín, aby bola predvedená pred súd; a
- b) po odovzdaní závisí výlučne od rozhodnutia súdu, či na základe všetkých okolností veci rozhodne o prepustení alebo pokračovaní väzby?“

25. Súdny dvor vyhovel návrhu vnútroštátneho súdu, aby sa tento návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednal v naliehavom prejudiciálnom konaní.

IV. Analýza

26. Svojou prejudiciálnou otázkou vnútroštátny súd v podstate žiada Súdny dvor, aby rozhodol, či sa má rámcové rozhodnutie 2002/584 vykladať v tom zmysle, že požiadavky účinnej súdnej ochrany, ktorú musí mať osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, sú splnené, ak podľa právnej úpravy členského štátu vydávajúceho zatykač vydáva tak európsky zatykač, ako aj vnútroštátne súdne rozhodnutie, na ktorom je tento európsky zatykač založený, orgán, ktorý sa síce podieľa na výkone spravodlivosti v trestných veciach v uvedenom členskom štáte, ale nie je sám osebe súdom, a ak tieto rozhodnutia nemôžu byť predmetom súdneho preskúmania v uvedenom členskom štáte pred odovzdaním dotknutej osoby.

27. Naproti tomu vnútroštátny súd nemá pochybnosti o kvalifikácii bulharského prokurátora ako „súdneho orgánu vydávajúceho zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vzhľadom na kritériá, ktoré vyvodil Súdny dvor na stanovenie tejto kvalifikácie, a to na jednej strane jeho účasť na výkone spravodlivosti v trestných veciach¹³ a na druhej strane jeho nezávislosť pri vykonávaní úloh súvisiacich s vydaním európskeho zatykača.¹⁴

¹³ Podľa súdneho dvora „orgán, akým je prokurátor, ktorý má v trestnom konaní právomoc viesť trestné stíhanie voči osobe podozrivej zo spáchania trestného činu s cieľom podať na ňu obžalobu pred súdom, musí byť považovaný za orgán podieľajúci sa na výkone spravodlivosti v dotknutom členskom štáte“; pozri rozsudok z 27. mája 2019, OG a PI (Prokuratúry v Lübecku a Zwickau) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 60).

¹⁴ K tomuto aspektu odkazujem na body 59 až 62 návrhov, ktoré som predniesol vo veci MM (C-414/20 PPU, EU:C:2020:1009).

28. Treba pripomenúť, že podľa Súdneho dvora „existencia súdneho preskúmania rozhodnutia o vydaní európskeho zatykača prijatého iným orgánom než súdom nie je podmienkou toho, aby tento orgán bolo možné kvalifikovať ako súdny orgán vydávajúci zatykač v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584. Takáto požiadavka nesúvisí so zákonnou ani organizačnou úpravou uvedeného orgánu, ale týka sa postupu vydávania zatykača, ktorý musí spĺňať požiadavku účinnej súdnej ochrany“¹⁵.

29. Vzhľadom na to, že postavenie „súdneho orgánu vydávajúceho zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 nezávisí od existencie súdneho preskúmania rozhodnutia o vydaní európskeho zatykača a vnútroštátneho rozhodnutia, na ktorom je tento európsky zatykač založený, sa od Súdneho dvora žiada, aby rozhodol len o otázke, či bulharský postup vydávania európskeho zatykača spĺňa požiadavku účinnej súdnej ochrany.

30. Súdny dvor sa nedávno týmto bulharským postupom zaoberal, ale za iných okolností a z odlišného hľadiska.

31. Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok MM, bol tak Súdny dvor konfrontovaný so situáciou, v ktorej súd členského štátu vydávajúceho zatykač, ktorý rozhodoval o návrhu spochybňujúcom zákonnosť rozhodnutia o vzatí do vyšetrovacej väzby podľa § 270 NPK, chcel vedieť, aké dôsledky by mal vyvodiť zo zistenia, že sa európsky zatykač nezakladá na „[vnútroštátnom] zatykači alebo inom vykonateľnom súdnom rozhodnutí s rovnakým účinkom“ v zmysle článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia 2002/584, a je teda neplatný. Tento súd v tejto súvislosti uviedol, že v rámci takehoto konania nemá možnosť incidenčne preskúmať platnosť vnútroštátneho alebo európskeho zatykača, pretože podľa jeho tvrdenia nemá právomoc preskúmať rozhodnutie prokurátora o vydaní takehoto zatykača, keďže toto rozhodnutie možno napadnúť len opravným prostriedkom na nadriadenom orgáne prokuratúry.

32. Súdny dvor v rozsudku MM rozhodol, že „ak právna úprava členského štátu vydávajúceho zatykač neobsahuje ustanovenia upravujúce súdny prostriedok nápravy na účely preskúmania podmienok, za ktorých bol európsky zatykač vydaný orgánom, ktorý hoci sa podieľa na výkone spravodlivosti v tomto členskom štáte, nie je sám súdom, má sa rámcové rozhodnutie 2002/584 s prihliadnutím na právo na účinnú súdnu ochranu zaručené v článku 47 Charty vykladať v tom zmysle, že povoľuje vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o opravnom prostriedku, ktorým sa napáda zákonnosť ponechania vo vyšetrovacej väzbe osoby odovzdanej z titulu európskeho zatykača vydaného na základe vnútroštátneho aktu, ktorý nemožno kvalifikovať ako ‚[vnútroštátny] zatykač alebo iné vykonateľné súdne rozhodnutie s rovnakým účinkom‘ v zmysle článku 8 ods. 1 písm. c) tohto rámcového rozhodnutia a v rámci ktorého je uplatnený dôvod založený na neplatnosti tohto európskeho zatykača podľa práva Únie, aby vyhlásil, že má právomoc na vykonanie takehoto preskúmania platnosti“¹⁶. V tom istom rozsudku sa Súdny dvor tiež zaoberal dôsledkami, ktoré môžu bulharské súdy vyvodiť z neplatnosti európskeho zatykača, pokiaľ už bol vykonaný.

33. Naproti tomu Súdny dvor v tomto rozsudku priamo nerozhodol o tom, či bulharský postup vydávania európskeho zatykača prokurátorom v prípravnom konaní trestného konania spĺňa požiadavku účinnej súdnej ochrany.

34. Keď totiž Súdny dvor rozhodol, že rámcové rozhodnutie 2002/584 s prihliadnutím na právo na účinnú súdnu ochranu zaručené v článku 47 Charty oprávňuje vnútroštátny súd členského štátu vydávajúceho zatykač k tomu, aby incidenčne preskúmal podmienky vydania európskeho zatykača, ktorého platnosť je pred ním spochybnená, obmedzil sa na spresnenie, že takúto právomoc priznáva právo Únie tomuto vnútroštátnemu súdu v prípade, že v práve tohto členského štátu neexistuje samostatný opravný prostriedok. Z toho nemožno vyvodzovať, že z dôvodu právomoci, ktorú

¹⁵ Pozri najmä rozsudok z 13. januára 2021, MM (C-414/20 PPU, ďalej len „rozsudok MM“, EU:C:2021:4, bod 44 a citovaná judikatúra).

¹⁶ Pozri rozsudok MM (bod 74).

článok 47 Charty priznáva súdu členského štátu vydávajúceho zatykač, by sa tak mal vnútroštátny postup vydávania európskeho zatykača považovať za postup, ktorý spĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany. Riešenie prijaté Súdny dvorom teda nemôže mať za následok zrušenie povinnosti členského štátu vydávajúceho zatykač zaviesť vo svojom vnútroštátnom procesnom práve, pri dodržaní právnej jasnosti a istoty, opravné prostriedky umožňujúce osobám, na ktoré bol vydaný vnútroštátny zatykač prijatý prokurátorom, na ktorý následne nadväzoval európsky zatykač prijatý tiež prokurátorom, domáhať sa preskúmania týchto rozhodnutí súdom.

35. Poznamenávam tiež, že na rozdiel od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok MM, prejudiciálnu otázku v rámci prejednávanej veci položil vykonávajúci súdny orgán, a nie súd členského štátu vydávajúceho zatykač. Okrem toho existencia „[vnútroštátneho] zatykača alebo iného vykonateľného súdneho rozhodnutia s rovnakým účinkom“ v zmysle článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia 2002/584 nie je v rámci sporu vo veci samej spochybnená.

36. V tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že vnútroštátny akt, na ktorom musí byť podľa článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia 2002/584 založený európsky zatykač, je súdnym rozhodnutím. Súdny dvor tak rozhodol, že z dôvodu potreby zaručiť súdržnosť výkladu jednotlivých ustanovení tohto rámcového rozhodnutia možno výklad, podľa ktorého pojem „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia treba chápať ako pojem označujúci orgány, ktoré sa podieľajú na výkone trestného súdnictva členských štátov, v zásade uplatniť aj na článok 8 ods. 1 písm. c) uvedeného rámcového rozhodnutia. Toto posledné uvedené ustanovenie sa preto má vykladať v tom zmysle, že pojem „súdne rozhodnutie“ sa týka rozhodnutí orgánov, ktoré sa podieľajú na výkone trestného súdnictva členských štátov.¹⁷

37. Keďže teda z vysvetlení poskytnutých Súdny dvor bulharskou vládou vyplýva, že prokurátor je orgánom oprávneným podieľať sa na výkone spravodlivosti v trestných veciach v Bulharsku, musí sa rozhodnutie, ktoré prijíma na základe § 64 ods. 2 NPK, považovať za „súdne rozhodnutie“ v zmysle článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia 2002/584.¹⁸

38. Okrem toho sa domnievam, že vzhľadom na definíciu „[vnútroštátneho] zatykača alebo iného vykonateľného súdneho rozhodnutia s rovnakým účinkom“ v zmysle článku 8 ods. 1 písm. c) tohto rámcového rozhodnutia, ktorú stanovil Súdny dvor v rozsudku MM,¹⁹ sa uvedený pojem vzťahuje aj na opatrenie prijaté prokurátorom na základe § 64 ods. 2 NPK, ktorým sa nariaďuje zadržanie obvineného na najviac 72 hodín na účely jeho predvedenia na súd, ktorý je príslušný rozhodnúť o prípadnom vzatí do vyšetrovacej väzby.

39. Po týchto spresneniach treba overiť, či bulharský procesný systém, v rámci ktorého je prokurátor orgánom, ktorý má v prípravnom konaní trestného konania právomoc vydávať európsky zatykač na základe vnútroštátneho rozhodnutia, ktoré prijal podľa § 64 ods. 2 NPK, pričom ani jedno z týchto rozhodnutí nemožno podrobiť súdnemu preskúmaniu v členskom štáte vydávajúcom zatykač pred odovzdaním vyžiadanej osoby do tohto členského štátu, je v súlade s dvojúrovňovou ochranou práv osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, tak ako ju požaduje Súdny dvor.

¹⁷ Pozri rozsudok z 10. novembra 2016, Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, body 32 a 33).

¹⁸ Pozri analogicky rozsudok z 10. novembra 2016, Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, bod 34).

¹⁹ Pozri rozsudok MM, z ktorého vyplýva, že „že článok 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že európsky zatykač treba považovať za neplatný, pokiaľ sa nezakladá na ‚[vnútroštátnom] zatykači alebo inom vykonateľnom súdnom rozhodnutí s rovnakým účinkom‘ v zmysle tohto ustanovenia. Tento pojem sa vzťahuje na vnútroštátne opatrenia prijaté súdnym orgánom na účely vypátrania a zatknutia trestne stíhanej osoby s cieľom predviesť ju na súd na účely vykonania úkonov trestného konania“ (bod 57).

40. Inými slovami, problém, ktorý vyvoláva prejednávany návrh na začatie prejudiciálneho konania, spočíva v tom, či v prípade, že tak vnútroštátny zatykač, ako aj európsky zatykač prijíma prokurátor, a oba sú teda súdnymi rozhodnutiami, predpokladá dvojúrovňová ochrana práv, ktorá musí byť zaručená vyžiadanej osobe, rovnako to, že tieto rozhodnutia môžu podliehať súdnemu preskúmaniu v členskom štáte vydávajúcom zatykač pred odovzdaním vyžiadanej osoby do tohto členského štátu.

41. Na účely odpovede na túto otázku je potrebné pripomenúť judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa dvojúrovňovej ochrany práv, ktorú musí v členskom štáte vydávajúcom zatykač požívať osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač.

42. Z tohto hľadiska treba zdôrazniť, že ako už Súdny dvor rozhodol, „pokiaľ ide o konanie týkajúce sa európskeho zatykača, záruka dodržiavania práv osoby, ktorej odovzdanie sa požaduje, *patrí predovšetkým do zodpovednosti členského štátu vydávajúceho zatykač*, o ktorom treba predpokladať, že dodržiava právo Únie a predovšetkým základné práva uznané týmto právom“²⁰.

43. Okrem toho z ustálenej judikatúry vyplýva, že „systém európskeho zatykača zahŕňa dvojúrovňovú ochranu procesných a základných práv, ktoré musí mať vyžiadaná osoba, keďže k súdnej ochrane stanovenej na prvej úrovni, teda pri prijímaní vnútroštátneho rozhodnutia, akým je vnútroštátny zatykač, sa pridáva ochrana, ktorá musí byť zabezpečená na druhej úrovni, teda pri vydávaní európskeho zatykača, ku ktorému môže prípadne dôjsť aj krátko po prijatí uvedeného vnútroštátneho súdneho rozhodnutia“²¹.

44. Podľa Súdneho dvora „pokiaľ teda ide o opatrenie, ktoré môže ako vydanie európskeho zatykača porušiť právo dotknutej osoby na slobodu, táto ochrana zahŕňa požiadavku, aby rozhodnutie spĺňajúce požiadavky účinnej súdnej ochrany bolo prijaté minimálne na jednej z dvoch úrovní uvedenej ochrany“²².

45. Z toho vyplýva, že „ak právny poriadok vydávajúceho členského štátu prizná právomoc vydať európsky zatykač orgánu, ktorý, hoci sa podieľa na výkone spravodlivosti v tomto členskom štáte, nie je sudcom ani súdom, *potom vnútroštátne súdne rozhodnutie, akým je vnútroštátny zatykač, na ktorý nadväzuje európsky zatykač, musí ako také spĺňať tieto požiadavky*“²³.

46. Podľa Súdneho dvora „splnenie týchto požiadaviek tak môže vykonávajúcemu súdnemu orgánu zaručiť, že rozhodnutie vydať európsky zatykač na účely vedenia trestného stíhania sa opiera o vnútroštátne konanie, ktoré podlieha súdnemu preskúmaniu a že osoba, na ktorú bol tento vnútroštátny zatykač vydaný, mohla využiť všetky záruky, ktoré sú charakteristické pre tento druh rozhodnutí, najmä záruky vyplývajúce zo základných práv a základných právnych zásad uvedených v článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584“²⁴.

47. Z tejto judikatúry tak vyplýva, že v procesnom systéme, ktorý priznáva prokurátorovi právomoc vydať európsky zatykač, si prvá úroveň ochrany vyžaduje, aby jeho vydaniu predchádzalo prijatie vnútroštátneho súdneho rozhodnutia, akým je vnútroštátny zatykač, ktoré musí podliehať súdnemu preskúmaniu.

20 Pozri najmä rozsudok MM (bod 61 a citovaná judikatúra). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

21 Pozri najmä rozsudok MM (bod 62 a citovaná judikatúra).

22 Pozri najmä rozsudok MM (bod 63 a citovaná judikatúra).

23 Pozri rozsudok z 27. mája 2019, OG a PI (Prokuratúry v Lübecku a Zwickau) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 69). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

24 Pozri rozsudok z 27. mája 2019, OG a PI (Prokuratúry v Lübecku a Zwickau) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 70). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

48. Navyše „druhá úroveň ochrany práv dotknutej osoby spočíva v tom, že súdny orgán vydávajúci zatykač preveruje dodržiavanie podmienok nevyhnutných na vydanie európskeho zatykača a objektívne skúma s ohľadom na všetky dôkazy v prospech a v neprospech a bez toho, aby bol vystavený riziku, že jeho rozhodovacia právomoc bude podliehať vonkajším pokynom najmä zo strany výkonnej moci, či je vydanie uvedeného zatykača primerané“²⁵.

49. Okrem toho treba pripomenúť, že „ak právny poriadok členského štátu vydávajúceho zatykač priznáva právomoc vydať európsky zatykač orgánu, ktorý hoci sa podieľa na výkone spravodlivosti v tomto členskom štáte, nie je sám súdom, potom rozhodnutie o vydaní takéhoto zatykača a najmä primeranosť takéhoto rozhodnutia musí byť možné v uvedenom členskom štáte napadnúť opravným prostriedkom podaným na súd, ktorý spĺňa všetky požiadavky účinnej súdnej ochrany“²⁶.

50. Podľa Súdneho dvora „taký opravný prostriedok proti rozhodnutiu o vydaní európskeho zatykača na účely trestného stíhania prijatému orgánom, ktorý sa síce podieľa na výkone spravodlivosti a má potrebnú nezávislosť vo vzťahu k výkonnej moci, avšak nie je súdom, má zaručiť, že súdne preskúmanie tohto rozhodnutia a podmienok potrebných na vydanie tohto zatykača, najmä jeho primeranosti, bude v súlade s požiadavkami účinnej súdnej ochrany“²⁷.

51. Členským štátom teda prináleží „dohliadať na to, aby ich právne poriadky účinne zaručovali úroveň súdnej ochrany, ktorú si vyžaduje rámcové rozhodnutie 2002/584 v zmysle jeho výkladu v judikatúre Súdneho dvora, prostredníctvom opravných prostriedkov, ktoré zavedú a ktoré sa môžu v závislosti od systému odlišovať“²⁸.

52. V tomto kontexte „zavedenie samostatného opravného prostriedku proti rozhodnutiu o vydaní európskeho zatykača, ktoré prijal iný justičný orgán než súd, predstavuje v tomto smere len jednu z možností“²⁹.

53. Okrem toho Súdny dvor pripustil, že ak „vo vnútroštátnom právnom poriadku existujú procesné pravidlá, podľa ktorých podmienky vydania európskeho zatykača a najmä jeho primeranosť môžu byť predmetom súdneho preskúmania v členskom štáte vydávajúcom zatykač pred alebo súčasne s jeho vydaním, ale aj neskôr, je splnená požiadavka účinnej súdnej ochrany“³⁰.

54. Táto judikatúra svedčí o určitej flexibilitate Súdneho dvora, ktorá rešpektuje procesnú autonómiu členských štátov,³¹ pokiaľ ide o podmienky súdneho preskúmania, ktoré sa musí vykonať v členskom štáte vydávajúcom zatykač, a okamih, kedy môže dôjsť k takému preskúmaniu.

55. Z tejto judikatúry navyše vyplýva, že na dosiahnutie dvojúrovňovej ochrany práv osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, nestačí, aby sa „celý postup odovzdávania medzi členskými štátmi stanovený v rámcovom rozhodnutí [2002/584] vykonával pod súdnou kontrolou“³². Ak je totiž európsky zatykač vydaný orgánom, ktorý sa síce podieľa na výkone spravodlivosti v členskom štáte vydávajúcom zatykač, ale nie je súdom, musí existovať možnosť súdneho preskúmania vnútroštátneho konania vedúceho k prijatiu takéhoto zatykača.

56. V prejednávanej veci má Súdny dvor určiť okamih, kedy musí dôjsť k súdnemu preskúmaniu, aby sa súdna ochrana mohla považovať za účinnú.

25 Pozri najmä rozsudok MM (bod 64 a citovaná judikatúra).

26 Pozri najmä rozsudok MM (bod 65 a citovaná judikatúra).

27 Pozri najmä rozsudok MM (bod 66 a citovaná judikatúra).

28 Pozri najmä rozsudok MM (bod 67 a citovaná judikatúra).

29 Pozri najmä rozsudok MM (bod 68 a citovaná judikatúra).

30 Pozri najmä rozsudok MM (bod 69 a citovaná judikatúra).

31 Pozri najmä rozsudok MM (bod 70 a citovaná judikatúra).

32 Pozri najmä rozsudok z 10. novembra 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 37).

57. Poukazujem na to, že v bulharskom práve nemožno vnútroštátne rozhodnutie prijaté prokurátorom na základe § 64 ods. 2 NPK ani rozhodnutie toho istého prokurátora o vydaní európskeho zatykača napadnúť opravným prostriedkom na súde. Okrem toho z veci, v ktorej bol vydaný rozsudok MM, vyplýva určitá neistota, či podľa bulharského práva má vôbec súd, na ktorý je po odovzdaní predvedená osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, možnosť incidenčne preskúmať podmienky vydania tohto zatykača.

58. Pokiaľ by však v bulharskom práve takáto možnosť incidenčného súdneho preskúmania skutočne existovala, bulharská vláda a Európska komisia tvrdia, pričom sa opierajú najmä o závery vyplývajúce z rozsudkov Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúra Lyon a Tours) a Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku), že vnútroštátne konanie vedúce k vydaniu európskeho zatykača je v súlade s dvojúrovňovou ochranou práv vyžiadanej osoby, tak ako ju požaduje Súdny dvor, pretože hneď ako sa uskutoční odovzdanie tejto osoby, musí byť urýchlene predvedená pred súd, ktorý je v členskom štáte vydávajúcim zatykač príslušný rozhodnúť o jej prepustení z väzby alebo naopak o pokračovaní väzby. Podľa bulharskej vlády a Komisie preto existencia možnosti súdneho preskúmania podmienok vydania európskeho zatykača po odovzdaní vyžiadanej osoby v bulharskom právnom poriadku postačuje na konštatovanie, že postup vydávania európskeho zatykača prokurátorom v prípravnom konaní trestného konania spĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany.

59. Domnievam sa však, podobne ako to v podstate tvrdí PI, že skutočnosť, že v členskom štáte vydávajúcim zatykač existuje súdne preskúmanie vnútroštátneho konania vedúceho k vydaniu európskeho zatykača, ktoré možno vykonať až po odovzdaní dotknutej osoby do tohto členského štátu, nespĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany, ako ich vymedzil Súdny dvor a ako vyplývajú z výkladu rámcového rozhodnutia 2002/584 s prihliadnutím na články 6 a 47 Charty.

60. Podľa môjho názoru by flexibilita, ktorú Súdny dvor doteraz prejavoval pri skúmaní otázky, či boli v procesných systémoch, ktoré mu boli predložené na posúdenie, splnené požiadavky súdnej ochrany, nemala viesť až k tomu, že sa pripustí, že v súlade s takýmito požiadavkami je systém, v rámci ktorého jediná súdnu ochranu v členskom štáte vydávajúcim zatykač, ktorú môže využiť osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, možno tejto osobe poskytnúť až po tom, čo došlo k jej odovzdaniu do tohto štátu.

61. Keďže záruka dodržiavania práv osoby, ktorej odovzdanie sa požaduje, patrí, ako som už uviedol vyššie, predovšetkým do zodpovednosti členského štátu vydávajúceho zatykač, domnievam sa, že na to, aby bola súdna ochrana osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, plne účinná, musí mať táto osoba možnosť využiť takúto ochranu pred svojím odovzdaním do tohto členského štátu, a to minimálne na jednej z dvoch úrovní ochrany vyžadovanej Súdnym dvorom.

62. Na rozdiel od toho, čo tvrdí bulharská vláda a Komisia, si nemyslím, že z rozsudkov Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúra Lyon a Tours) a Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku) možno vyvodiť, že také vnútroštátne konanie, o aké ide vo veci samej, spĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany.

63. V každom z týchto rozsudkov totiž Súdny dvor vykonal celkové posúdenie dotknutej vnútroštátnej právnej úpravy, a to dvoch úrovní ochrany, ktorú musí mať osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, s cieľom overiť, či predmetná vnútroštátna právna úprava spĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany.

64. Súdny dvor tak v rozsudku Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúry Lyon a Tours) uviedol, že „vydanie európskeho zatykača na účely trestného stíhania vo francúzskom právnom poriadku nevyhnutne vyplýva z *vnútroštátneho zatykača, ktorý vydá súd, zvyčajne vyšetrovací sudca*“³³. Okrem toho Súdny dvor zohľadnil skutočnosť, že „keď prokuratúra vydá európsky zatykač na účely trestného stíhania, súd, ktorý vydal vnútroštátny zatykač, na základe ktorého bol vydaný európsky zatykač, zároveň požiada prokuratúru o vydanie európskeho zatykača a *preskúma podmienky nevyhnutné na vydanie európskeho zatykača, najmä jeho primeranosť*“³⁴.

65. Súdny dvor navyše vzal do úvahy, že vo francúzskom právnom poriadku existuje návrh na vyhlásenie neplatnosti na základe článku 170 Code de procédure pénale (Trestný poriadok), ktorý možno podať proti rozhodnutiu prokuratúry o vydaní európskeho zatykača, a to po odovzdaní vyžiadanej osoby a jej predvedení pred vyšetrojúceho sudcu, ak je európsky zatykač vydaný proti osobe, ktorá ešte nie je účastníkom konania.³⁵

66. Súdny dvor z týchto skutočností vyvodil, že „existencia takých procesných pravidiel vo francúzskom právnom poriadku teda dokazuje, že primeranosť rozhodnutia prokuratúry o vydaní európskeho zatykača môže byť predmetom súdneho preskúmania pred jeho vydaním alebo dokonca zároveň s jeho vydaním a v každom prípade po vydaní európskeho zatykača, takže toto preskúmanie sa v závislosti od konkrétneho prípadu môže uskutočniť pred skutočným vydaním požadovanej osoby alebo po ňom“³⁶.

67. Súdny dvor na základe toho dospel k záveru, že takýto systém teda spĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany.³⁷

68. Ako ukazuje prístup zastávaný bulharskou vládou a Komisiou, tento rozsudok mohol byť chápaný v tom zmysle, že na to, aby vnútroštátne konanie, v rámci ktorého vydáva európsky zatykač prokurátor, spĺňalo požiadavky účinnej súdnej ochrany, stačí, aby podmienky vydania takéhoto zatykača mohli byť predmetom súdneho preskúmania v členskom štáte vydávajúcim zatykač po odovzdaní vyžiadanej osoby.

69. S týmto výkladom rozsudku Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúry Lyon a Tours) nesúhlasím. Podľa môjho názoru totiž Súdny dvor vykonal celkové posúdenie dvoch úrovní ochrany poskytovaných francúzskou právnou úpravou a vzal do úvahy skutočnosť, že podmienky vydania európskeho zatykača prokurátorom môžu byť predmetom súdneho preskúmania pred odovzdaním, a to už od prvej úrovne ochrany, keďže v tejto právnej úprave sa európsky zatykač zakladá na vnútroštátnom zatykači vydanom súdom, ktorý navyše skúma podmienky nevyhnutné na vydanie európskeho zatykača a najmä jeho primeranosť.

33 Rozsudok Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúry Lyon a Tours) (bod 67). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

34 Rozsudok Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (prokurátori v Lyone a v Tours) (bod 68). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

35 Pozri rozsudok Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúry Lyon a Tours) (bod 69).

36 Rozsudok Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (prokurátori v Lyone a v Tours) (bod 70).

37 Pozri rozsudok Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (prokurátori v Lyone a v Tours) (bod 71).

70. Nie som teda presvedčený o tom, že by sa Súdny dvor pri vyvodení záveru, podľa ktorého francúzsky procesný systém spĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany, uspokojil s existenciou súdneho prostriedku nápravy vo francúzskom práve, ktorý možno podať, ak vyžiadaná osoba ešte nie je účastníkom konania, až po jej odovzdaní. Za rozhodujúce totiž považujem zistenie, že vnútroštátne konanie vedúce k prijatiu vnútroštátneho zatykača, na základe ktorého je vydaný európsky zatykač, podlieha vo všetkých prípadoch súdnemu preskúmaniu v členskom štáte vydávajúcom zatykač pred odovzdaním.³⁸

71. Domnievam sa, že tento názor potvrdzuje rozsudok Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku), v ktorom Súdny dvor odpovedal na otázku, či sa má rámcové rozhodnutie 2002/584 vykladať v tom zmysle, že v prípade, keď je právomoc vydať európsky zatykač na účely trestného stíhania priznaná orgánu, ktorý sa síce podieľa na výkone spravodlivosti v členskom štáte vydávajúcom zatykač, avšak nie je súdom, sú požiadavky účinnej súdnej ochrany splnené, ak súd pred skutočným rozhodnutím tohto orgánu o vydaní európskeho zatykača preskúmal podmienky na vydanie tohto zatykača a najmä jeho primeranosť.

72. Na účely kladnej odpovede na túto otázku Súdny dvor aj v tomto prípade vykonal celkové posúdenie dvoch úrovní ochrany poskytovaných švédskou právnou úpravou s cieľom overiť, či táto právna úprava spĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany.

73. Súdny dvor tak uviedol, že „vydanie európskeho zatykača na účely trestného stíhania v švédskom právnom poriadku nevyhnutne vyplýva z rozhodnutia o nariadení vzatia dotknutej osoby do väzby, ktoré vydal súd“³⁹, pričom dodal, že „na účely preukázania nevyhnutnosti vzatia do väzby musí príslušný súd preskúmať aj primeranosť ďalších možných opatrení, akým je vydanie európskeho zatykača“⁴⁰. Súdny dvor z informácií, ktoré mal k dispozícii, vyvodil, že „skúmanie primeranosti, ktoré tento súd uskutoční v rámci posudzovania potreby nariadiť vzatie do väzby, sa... bude týkať aj vydania európskeho zatykača“⁴¹.

74. Súdny dvor ďalej zohľadnil skutočnosť, že „osoba požadovaná na základe európskeho zatykača má právo podať odvolanie voči rozhodnutiu, ktorým bolo nariadené jej vzatie do väzby, bez časového obmedzenia, dokonca aj po vydaní európskeho zatykača a po svojom zadržaní v členskom štáte výkonu. V prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia, ktorým bolo nariadené jej vzatie do väzby, automaticky dochádza k neplatnosti európskeho zatykača, lebo jeho vydanie vychádza z existencie tohto rozhodnutia“⁴².

38 Odlišný záver nemožno podľa mňa vyvodiť ani z rozsudku z 28. januára 2021, IR (Poučenie o právach) (C-649/19, EU:C:2021:75), v ktorom Súdny dvor s odkazom na rozsudok Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúra Lyon a Tours) rozhodol, že „právo na účinnú súdnu ochranu nevyžaduje, aby právo na opravný prostriedok stanovené právnou úpravou členského štátu vydávajúceho zatykač proti rozhodnutiu o vydaní európskeho zatykača na účely trestného stíhania mohlo byť uplatnené pred odovzdaním dotknutej osoby príslušným orgánom tohto členského štátu“ (bod 79). Vzhľadom na to, že Súdny dvor s cieľom rozhodnúť, či procesný systém spĺňa požiadavky účinnej súdnej ochrany, vykonáva celkové posúdenie dvoch úrovní ochrany v každej veci, ktorá mu je predložená, totiž nemožno podľa môjho názoru vyššie uvedený bod rozsudku vykladať v tom zmysle, že takéto požiadavky sú splnené v prípade, ako je ten v prejednávanej veci, keď sa *jediné súdne preskúmanie v členskom štáte vydávajúcom zatykač*, ktoré možno vykonať vo vzťahu k rozhodnutiam prokurátora o vydaní vnútroštátneho zatykača a následne o vydaní európskeho zatykača, uskutočňuje až po odovzdaní dotknutej osoby do tohto členského štátu. Je tiež dôležité poznamenať, že na rozdiel od prejednávanej veci, ktorá sa týka *prípravnej fázy trestného konania* v Bulharsku, v ktorej má prokurátor právomoc vydať vnútroštátny zatykač a európsky zatykač, sa vec, v ktorej bol vydaný rozsudok z 28. januára 2021, IR (Poučenie o právach) (C-649/19, EU:C:2021:75), týkala *súdnej fázy trestného konania* v Bulharsku, v rámci ktorej tak rozhodnutie o vzatí do vyšetrovacej väzby predstavujúce vnútroštátny zatykač, ako aj európsky zatykač, vydáva súd (pozri body 22 až 26 tohto rozsudku).

39 Pozri rozsudok Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku) (bod 46). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

40 Pozri rozsudok Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku) (bod 47).

41 Rozsudok Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku) (bod 48). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

42 Rozsudok Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku) (bod 50). Okrem toho podľa informácií poskytnutých švédskou vládou „každý súd vyššieho stupňa, na ktorý je podaný opravný prostriedok proti rozhodnutiu o vzatí do väzby, skúma aj primeranosť vydania európskeho zatykača“ (bod 51 tohto rozsudku).

75. Zo všetkých týchto skutočností Súdny dvor vyvodil, že „na základe toho, že švédsky právny poriadok obsahuje takéto procesné pravidlá, sa dá konštatovať, že aj keď neexistuje samostatný opravný prostriedok proti rozhodnutiu prokurátora o vydaní európskeho zatykača, podmienky jeho vydania a najmä jeho primeranosť môžu podliehať súdnemu preskúmaniu v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, pred jeho vydaním alebo pri jeho vydaní, ale aj neskôr“⁴³. Podľa Súdneho dvora teda „taký systém... spĺňa požiadavku účinnej súdnej ochrany“⁴⁴.

76. Treba zdôrazniť, že v procesných systémoch, ktoré skúmal Súdny dvor v rozsudkoch Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúra Lyon a Tours) a Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku), sa európsky zatykač vydaný prokurátorom zakladal na vnútroštátnom súdnom rozhodnutí, ktoré spĺňalo požiadavky účinnej súdnej ochrany. Toto vnútroštátne súdne rozhodnutie bolo totiž v každom z týchto systémov prijaté sudcom alebo súdom.

77. Súdny dvor navyše v každej veci zdôraznil skutočnosť, že sudca alebo súd, ktorý prijíma vnútroštátne rozhodnutie, na ktoré nadväzuje európsky zatykač, skúma podmienky nevyhnutné na vydanie tohto zatykača a najmä jeho primeranosť.

78. Z rozsudkov Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúra Lyon a Tours) a Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku) teda podľa môjho názoru vyplýva, že ak Súdny dvor pripúšťa, že požiadavky účinnej súdnej ochrany možno považovať za splnené v prípade, že neexistuje samostatný opravný prostriedok proti rozhodnutiu prokurátora o vydaní európskeho zatykača alebo tiež v prípade, že rozhodnutie prokuratúry o vydaní európskeho zatykača možno napadnúť opravným prostriedkom na súde až po odovzdaní vyžiadanej osoby, tak len pod podmienkou, že procesný systém členského štátu vydávajúceho zatykač stanovuje vnútroštátny postup vydávania európskych zatykačov, ktorý v každom prípade podlieha súdnemu preskúmaniu *pred odovzdaním vyžiadanej osoby*, a to minimálne na prvej úrovni ochrany požadovanej judikatúrou Súdneho dvora. Domnievam sa, že formuláciu použitú Súdnym dvorom, podľa ktorej dvojúrovňová ochrana procesných a základných práv, ktorú musí mať vyžiadaná osoba, „zahŕňa požiadavku, aby rozhodnutie spĺňajúce požiadavky účinnej súdnej ochrany bolo prijaté minimálne na jednej z dvoch úrovní uvedenej ochrany“⁴⁵, treba chápať práve s náležitým zohľadnením toho, že toto súdne preskúmanie musí nevyhnutne predchádzať odovzdaniu.

79. Skrátka skutočnosť, že v procesnom systéme členského štátu vydávajúceho zatykač je súdna ochrana možná po odovzdaní vyžiadanej osoby, nezbavuje tento členský štát povinnosti zaviesť súdne preskúmanie európskeho zatykača, prípadne vnútroštátneho rozhodnutia, na ktorom je tento zatykač založený, ktoré sa môže vykonať pred týmto odovzdaním.

80. V súlade s judikatúrou Súdneho dvora tak má vykonávajúci súdny orgán záruku, že „rozhodnutie vydať európsky zatykač na účely vedenia trestného stíhania sa opiera o vnútroštátne konanie, ktoré podlieha súdnemu preskúmaniu a že osoba, na ktorú bol tento vnútroštátny zatykač vydaný, mohla využiť všetky záruky, ktoré sú charakteristické pre tento druh rozhodnutí, najmä záruky vyplývajúce zo základných práv a základných právnych zásad uvedených v článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584“⁴⁶.

43 Rozsudok Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku) (bod 52).

44 Rozsudok Openbaar Ministerie (Prokuratúra vo Švédsku) (bod 53).

45 Pozri najmä rozsudok Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúra Lyon a de Tours) (bod 60 a citovaná judikatúra).

46 Pozri rozsudok z 27. mája 2019, OG a PI (Prokuratúra v Lübecku a Zwickau) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 70).

81. Vzhľadom na charakteristické črty bulharského konania súdny orgán, ktorý má vykonať európsky zatykač vydaný bulharským prokurátorom, takúto záruku nemá, pretože ani vnútroštátne súdne rozhodnutie, na základe ktorého je vydaný európsky zatykač, ani samotný tento zatykač nemôžu byť predmetom súdneho preskúmania v členskom štáte vydávajúcom zatykač pred odovzdaním dotknutej osoby do tohto členského štátu.

82. Hoci nie je vylúčené, že v procesnom systéme, podľa ktorého musí byť obvinená osoba urýchlene predvedená na súd, ktorý je príslušný rozhodnúť o jej prípadnom vzatí do väzby, môže incidenčné preskúmanie európskeho zatykača vydaného prokurátorom, ktoré by mohol vykonať tento súd po odovzdaní, spĺňať požiadavky účinnej súdnej ochrany, bolo by to však možné len pod podmienkou, že vnútroštátne konanie, ktoré viedlo k vydaniu takéhoto zatykača, mohlo podliehať súdnemu preskúmaniu pred odovzdaním dotknutej osoby.

83. Z judikatúry Súdneho dvora teda podľa môjho názoru nemožno vyvodiť, že v procesnom systéme, v rámci ktorého tak európsky zatykač, ako aj vnútroštátny zatykač, na ktorom je tento európsky zatykač založený, vydal orgán, ktorý nie je sudcom alebo súdom, stačí na konštatovanie, že takýto systém spĺňa podmienky účinnej súdnej ochrany skutočnosť, že tieto rozhodnutia môžu byť predmetom incidenčného súdneho preskúmania v členskom štáte vydávajúcom zatykač po odovzdaní dotknutej osoby do tohto členského štátu.

84. Domnievam sa, že výklad rámcového rozhodnutia 2002/584 s prihliadnutím na články 6 a 47 Charty svedčí v prospech tohto názoru.

85. Vzhľadom na dôsledky, ktoré môže mať prijatie vnútroštátneho zatykača a následne európskeho zatykača na právo na slobodu vyžadanej osoby, ako ho zaručuje článok 6 Charty, sa mi totiž zdá nevyhnutné, aby vnútroštátne konanie vedúce k týmto opatreniam mohlo podliehať súdnemu preskúmaniu pred odovzdaním tejto osoby, a to minimálne na prvej úrovni ochrany, teda pokiaľ ide o vnútroštátny zatykač, na základe ktorého je vydaný európsky zatykač.

86. Treba pripomenúť, že zásada vzájomného uznávania, na ktorej je založený systém európskeho zatykača, spočíva na vzájomnej dôvere medzi členskými štátmi, pokiaľ ide o skutočnosť, že ich príslušné vnútroštátne právne poriadky sú spôsobilé poskytnúť rovnocennú a účinnú ochranu základných práv uznaných na úrovni Únie, osobitne v Charte.⁴⁷

87. Rovnako treba pripomenúť, že článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 výslovne stanovuje, že toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 ZEÚ a vyjadrené v Charte, čo je povinnosť, ktorá sa okrem iného týka všetkých členských štátov, najmä členského štátu vydávajúceho zatykač, ako aj vykonávajúceho členského štátu.⁴⁸

88. Rámcové rozhodnutie 2002/584 sa preto musí vykladať v súlade s článkom 6 Charty, ktorý stanovuje, že každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť.⁴⁹

⁴⁷ Pozri najmä rozsudok MM (bod 48 a citovaná judikatúra).

⁴⁸ Pozri najmä rozsudok z 12. februára 2019, TC (C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, bod 54 a citovaná judikatúra).

⁴⁹ Pozri najmä rozsudok z 12. februára 2019, TC (C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, bod 55 a citovaná judikatúra). Podľa vysvetliviek k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17) „práva ustanovené v článku 6 zodpovedajú právam zaručeným v článku 5 [Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDLP“)] a v súlade s článkom 52 ods. 3 charty majú preto rovnaký význam a rozsah. Z toho vyplýva, že obmedzenia, ktoré sa na ne môžu oprávnene vzťahovať, nesmú prekročiť tie, ktoré povoľuje EDLP vo svojom článku 5“.

89. Okrem toho treba poznamenať, že ako uviedol Súdny dvor vo rozsudku z 30. mája 2013, F⁵⁰, právo na účinný prostriedok nápravy stanovené v článku 13 EDLP a článku 47 Charty má v rámci postupu odovzdávania zavedeného rámcovým rozhodnutím, rovnako ako pri extradícii, osobitný význam.⁵¹

90. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa článku 5 ods. 1 písm. f) EDLP, ktorý upravuje vydávacie konanie, navyše vyplýva, že pozbavenie slobody založené na tomto článku môže byť odôvodnené len vedením takého konania.⁵² Okrem toho článok 5 ods. 3 CEDH stanovuje, že „každý, kto je zatknutý alebo pozbavený slobody v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej moci“⁵³. Napokon podľa článku 5 ods. 4 EDLP každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo na to, aby súd preskúmal dodržanie procesných a hmotnoprávných požiadaviek, ktoré sú nevyhnutné na „zákonnosť“ pozbavenia jeho slobody v zmysle článku 5 ods. 1 EDLP.⁵⁴

91. Podľa stanoviska, ktoré zastáva Komisia, treba vychádzať z toho, že tieto záruky sú v prejednávanej veci splnené, keďže podľa bulharského práva musí byť osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, urýchlene predvedená na súd členského štátu vydávajúceho zatykač po jej odovzdaní do tohto štátu.

92. Je pravda, že ak sa analyzuje situácia výlučne z vnútroštátneho hľadiska, osoba, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie prokurátora prijaté na základe § 64 ods. 2 NPK, musí byť urýchlene predvedená na súd, ktorý bude musieť rozhodnúť o tom, či túto osobu až do doby súdneho konania ponechá vo väzbe alebo prepustí.

93. Ak sa však k tomuto vnútroštátnemu rozhodnutiu pridá európsky zatykač, perspektíva je iná. V takejto situácii sa totiž súdne preskúmanie v členskom štáte vydávajúcom zatykač, ktorému musia podliehať takéto rozhodnutia prijaté prokurátorom, keďže môžu zasahovať do práva na slobodu zaručeného článkom 6 Charty, nevyhnutne odkladá do fázy, ktorá nasleduje po odovzdaní dotknutej osoby do tohto členského štátu.

94. Domnievam sa, že keďže vzhľadom na samotný mechanizmus spolupráce medzi justičnými orgánmi, na ktorom je založený európsky zatykač a ktorý predpokladá určitú lehotu na riadny priebeh konania o výkone európskeho zatykača, nemôže byť vyžiadaná osoba predvedená na súd členského štátu vydávajúceho zatykač urýchlene, a keďže konanie o výkone európskeho zatykača môže za podmienok stanovených v článku 12 rámcového rozhodnutia 2002/584 viesť k zadržaniu tejto osoby vo vykonávajúcom členskom štáte, a to aj na dlhšie obdobie, je nevyhnutné zabezpečiť ako minimálnu požiadavku, aby vnútroštátne rozhodnutie, ktorým sa nariaďuje vypátranie a zatknutie osoby, či dokonca jej zadržanie, ako je to v prejednávanej veci, a na základe ktorého vydáva prokurátor európsky zatykač, podliehalo súdnemu preskúmaniu vo fáze prijatia tohto rozhodnutia alebo prinajmenšom, aby bolo možné ho napadnúť opravným prostriedkom, ktorý táto osoba môže podať na súd členského štátu vydávajúceho zatykač od momentu svojho zatknutia vo vykonávajúcom členskom štáte.

95. V prípade, že vnútroštátny zatykač vydáva prokurátor v prípravnom konaní trestného konania, ako je to v bulharskom procesnom systéme, by tak vyžiadaná osoba mala mať možnosť obrátiť sa od momentu svojho zatknutia vo vykonávajúcom členskom štáte na súd členského štátu vydávajúceho zatykač, aby tento súd mohol rozhodnúť o zákonnosti jej zatknutia a zadržania z hľadiska práva tohto členského štátu, podobne ako by to bolo v prípade, keď by bola táto osoba predvedená pred súd v lehote do 72 hodín, ktorá je stanovená v prípade vnútroštátneho zatykača vydaného prokurátorom

50 C-168/13 PPU, EU:C:2013:358.

51 Pozri rozsudok z 30. mája 2013, F (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 42).

52 Pozri rozsudok zo 16. júla 2015, Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 57 a citovaná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva).

53 Toto ustanovenie bráni tomu, aby došlo k pozbaveniu osobnej slobody bez včasného súdneho preskúmania zatknutia a iného pozbavenia slobody; ako príklad pozri rozsudok ESLP, 4. decembra 2014, Ali Samatar a iní v. Francúzsko, CE:ECHR:2014:1204JUD001711010.

54 Pozri najmä rozsudok ESLP, 7. júla 2020, Dimo Dimov a iní v. Bulharsko, CE:ECHR:2020:0707JUD003004410, bod 69.

podľa § 64 ods. 2 NPK. Ak by to tak nebolo, celý aspekt zákonnosti zatknutia a zadržania dotknutej osoby by sa vymykal akémukoľvek súdnemu preskúmaniu pred odovzdaním tejto osoby do členského štátu, ktorý vydal zatykač, pretože vykonávajúci súdny orgán nemá právomoc rozhodovať o tomto aspekte.

96. V každom prípade by mala vždy existovať možnosť, že vnútroštátne konanie vedúce k vydaniu európskeho zatykača bude podrobené, a to minimálne na jednej z dvoch úrovní ochrany práv vyžiadanej osoby, súdnemu preskúmaniu pred odovzdaním tejto osoby do členského štátu, ktorý vydal zatykač, teda skôr, než európsky zatykač vyčerpá väčšinu svojich právnych účinkov.⁵⁵

97. Dodávam, že existencia procesných záruk stanovených sekundárnym právom Únie by mala podľa môjho názoru ísť ruka v ruke so zárukou, podľa ktorej by mal každý procesný systém zakotviť súdne preskúmanie vnútroštátneho konania vedúceho k vydaniu európskeho zatykača, ktoré možno vykonať pred odovzdaním dotknutej osoby.

98. V tejto súvislosti uvádzam, že Súdny dvor spresnil, že „rámcové rozhodnutie 2002/584 je súčasťou všeobecného systému záruk účinnej súdnej ochrany upravených v ďalších právnych predpisoch Únie, ktoré boli prijaté v oblasti súdnej spolupráce v trestných veciach a ktoré prispievajú k zjednodušeniu výkonu práv osoby požadovanej na základe európskeho zatykača ešte pred jej vydaním do členského štátu, ktorý vydal zatykač“⁵⁶.

99. Najmä článok 10 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/48/EÚ z 22. októbra 2013 o práve na prístup k obhajcovi v trestnom konaní a v konaní o európskom zatykači a o práve na informovanie tretej osoby po pozbavení osobnej slobody a na komunikáciu s tretími osobami a s konzulárnymi úradmi po pozbavení osobnej slobody⁵⁷ stanovuje, že príslušný orgán vo vykonávajúcim členskom štáte vyžiadané osoby bez zbytočného odkladu po pozbavení osobnej slobody informuje, že majú právo zvoliť si obhajcu v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.⁵⁸

100. Podľa článku 10 ods. 4 smernice 2013/48 „úlohou obhajcu vo vydávajúcim členskom štáte je pomáhať obhajcovi vo vykonávajúcim členskom štáte poskytovaním informácií a poradenstva tomuto obhajcovi s cieľom umožniť vyžiadaným osobám účinný výkon práv podľa rámcového rozhodnutia [2002/584]“. Domnievam sa, že takto vymedzená úloha obhajcu zahŕňa poskytovanie informácií o opravných prostriedkoch, ktoré sú prípadne dostupné v členskom štáte vydávajúcim zatykač, s cieľom dosiahnuť, aby súd tohto členského štátu preskúmal dodržanie podmienok týkajúcich sa vydania európskeho zatykača, ako aj súlad vnútroštátneho rozhodnutia, na ktorom je tento zatykač založený, s vnútroštátnym právom.

101. Potrebný účinok týchto ustanovení teda podľa môjho názoru vyžaduje, aby osoba zatknutá vo vykonávajúcim členskom štáte mala možnosť ešte pred svojím odovzdaním do členského štátu, ktorý vydal zatykač, napadnúť na súde tohto posledného uvedeného štátu buď európsky zatykač, alebo vnútroštátne rozhodnutie, na ktorom je tento zatykač založený, pokiaľ žiadne z týchto dvoch rozhodnutí nebolo predmetom súdneho preskúmania pri ich vydaní. Treba však spresniť, že podanie opravného prostriedku na súde členského štátu vydávajúceho zatykač by nemalo na účely dodržania požiadavky rýchleho výkonu európskeho zatykača porušovať podmienky a lehoty stanovené rámcovým rozhodnutím 2002/584 na vykonanie takéhoto zatykača.

⁵⁵ Pozri rozsudok MM (bod 77).

⁵⁶ Pozri najmä rozsudok Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúry Lyon a Tours) (bod 72). Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

⁵⁷ Ú. v. EÚ L 294, 2013, s. 1.

⁵⁸ Pozri najmä rozsudok Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg a Openbaar Ministerie (Prokuratúry Lyon a Tours) (bod 73).

102. Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že bulharský postup vydávania európskeho zatykača prokurátorom v prípravnom konaní trestného konania nespĺňa podľa môjho názoru požiadavky účinnej súdnej ochrany.

V. Návrh

103. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku, ktorú položil Westminster Magistrates' Court (Okresný súd Westminster, Spojené kráľovstvo), takto:

Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmenené rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že požiadavky účinnej súdnej ochrany, ktorú musí mať osoba, na ktorú bol vydaný európsky zatykač na účely trestného stíhania, nie sú splnené, ak podľa právnej úpravy členského štátu vydávajúceho zatykač vydáva tak európsky zatykač, ako aj vnútroštátne súdne rozhodnutie, na ktorom je tento európsky zatykač založený, orgán, ktorý sa síce podieľa na výkone spravodlivosti v trestných veciach v tomto členskom štáte, ale nie je sám osebe súdom, a ak tieto rozhodnutia nemôžu byť predmetom súdneho preskúmania v tomto členskom štáte pred odovzdaním dotknutej osoby.